

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **L. P.**
bytem N. L. 124
zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.2.2017, č.j. KUZZL-2633/2017-2, sp.zn. KUSP-2633/2017/DOP/Ti,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobce **je povinen** nahradit žalovanému náklady řízení ve výši 406 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.2.2017, č.j. KUZL-2633/2017-2, sp.zn. KUSP-2633/2017/DOP/Ti, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Zlína ze dne 6.12.2016, č.j. MMZL 130223/2016, sp.zn. MMZL-089456/2015-SS-PŘ-OOSA-2743/2015, kterým byla žalobci uložena pokuta za správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

II. Žaloba

2. Žalobce namítá, že se žalovaný ani prvostupňový správní orgán nezabývali tím, zda byly splněny podmínky pro měření rychlosti dle § 79a zákona o silničním provozu, a prvostupňové rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je podle žalobce napadené i jemu předcházející rozhodnutí také proto, že správní orgány nedostatečně posoudily, zda byla rychlost změřena automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Snímky vozidla, které procházejí správním spisem, nejsou podle žalobce dostatečně průkazné. Z fotografií nadto podle žalobce není zřejmé, zda bylo vozidlo zaznamenáno na začátku a konci měření přímo „na vyznačené čáře vozovce“, nebylo tak možné vyhodnotit okamžik, kdy vozidlo vjíždí nebo vyjíždí z měřeného úseku. Žalobce dále namítá, že došlo k dodatečnému upřesnění předmětu řízení, aniž by o tom byl žalobce informován, a nemohl tak na tuto změnu reagovat. Prvostupňový správní orgán měl pochybit také tím, že neučinil dostatečné kroky ke zjištění skutečného pachatele přestupku a jím označeného řidiče (L. H. N.), který působil jako zaměstnanec žalobcova zmocněnce, nevyslechl, čím mělo být zasaženo do práva žalobce na spravedlivý proces.
3. Žalobce tedy z uvedených důvodů navrhuje napadené rozhodnutí i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušit. Na tomto procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobcem označená osoba byla označena účelově. Podle žalovaného nebylo nutné blíže rozvádět, zda bylo měření provedeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy, neboť žalobce v průběhu správního řízení tuto skutečnost nečinil spornou. To, že na fotografiích procházejících správním spisem nejsou vidět vodorovné čáry na vozovce, podle žalovaného na přesnost měření nemá vliv; nadto i při snížení stopované vzdálenosti o 17 metrů dojde ke snížení výsledné rychlosti vozidla pouze na 64 km/h. Místo spáchání skutku bylo podle žalovaného popsáno dostatečně a nebylo nutné dokazovat svědeckou výpověď smyšleného

řidiče. Žalovaný tedy navrhuje, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta. Také žalovaný na tomto procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem.

IV. Posouzení věci

5. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
6. Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.); vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
7. Žaloba není důvodná.
8. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se provozovatel vozidla dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
9. Přestože je zákonodárcem zvolená objektivní odpovědnost provozovatele vozidla s možností liberace v tuzemském právním řádu (u fyzické osoby) neobvyklá, není nepřípustná či protiústavní (nález Ústavního soudu ze dne 16.5.2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16).
10. Zdejší soud se nejprve zabýval přezkoumatelností napadeného rozhodnutí, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností či vad předcházejícího řízení. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána (také) tehdy, nevypořádá-li se správní orgán s námitkami či návrhy účastníka správního řízení; z odůvodnění správního rozhodnutí musí být mimo jiné zřejmé, z jakých důvodů správní orgán k námitkám či návrhům účastníka řízení nepřihlédl, případně proč považuje námitky za liché a jaké skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí. Žádnou z uvedených vad vyvolávajících nepřezkoumatelnost napadené rozhodnutí podle zdejšího soudu netrpí.
11. Podle žalobce je stiženo prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů mimo jiné proto, že se prvostupňový správní orgán nezabýval tím, zda byly splněny podmínky dle § 79a zákona o silničním provozu. Podle § 79a zákona o silničním provozu je za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Ze „sdělení údajů potřebných k určení totožnosti řidiče vozidla“, z odporu proti příkazu ze dne

- 16.12.2015 ani z „odvolání do rozhodnutí“ soudu neplyne, že by žalobce namítal rozpor zvoleného místa měření rychlosti s § 79a zákona o silničním provozu či že by uplatnil argumentaci zpochybňující bezobslužný režim měřicího zařízení, kterým byla rychlost vozidla žalobce změřena. Pak podle zdejšího soudu postačuje, uvedl-li prvostupňový správní orgán v prvostupňovém rozhodnutí, že rychlost vozidla žalobce byla změřena „...v úseku měření rychlosti vozidel automatizovaným silničním rychloměrem...“.
12. Zpochybňuje-li žalobce průkaznost fotografií žurnalizovaných ve správním spisu, pak mu ani v tomto žalobním bodu nedává zdejší soud zapravdu. Registrační značka vozidla je dostatečně čitelná z obou fotografií (č.l. 2) a je tak zřejmé, jaké vozidlo bylo na fotografiích zachyceno. Je pravdou, že z fotografií není patrné, zda měření probíhalo v okamžiku, kdy vozidlo projíždělo přes bílou čaru na silnici ohraničující měřený úsek. Zdejší soud vychází z ověřovacího listu č. 8012-OL-70178-14 ze dne 23.7.2014, ze kterého plyne, že silniční rychloměr UnicamVELOCITY3, výrobní číslo CAM60002171, „...*má požadované metrologické vlastnosti...a lze jej používat v souladu s právní úpravou metrologie pro měření rychlosti silničních vozidel při kontrole dodržování maximální povolené rychlosti*...“. Pak podle zdejšího soudu lze považovat měření - byť provedené v noci - za průkazné, a to na základě nočních fotografií žurnalizovaných ve správním spisu, neboť řádnost měření osvědčuje ověřovací list rychloměru.
13. Žalobce dále namítá, že došlo k upřesnění předmětu řízení, aniž by byl žalobce řádně informován. Ve výzvě provozovateli vozidla ze dne 23.7.2015, č.j. MMZL 091644/2015, byl skutek popsán tak, že řidič vozidla žalobce „...*dne 11.5.2015 v 22:03 hod., ve Zlíně, na místě Březnická, směr centrum, GPS šířka... GPS délka... překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, neboť mu byla Městskou policií Zlín, kamerovým systémem zn. CAMEA, naměřena průměrná rychlost jízdy 72 km/h. Při zvažení možné odchylky měřicího zařízení ve výši +/- 3 km/h, mu tedy byla jako nejnižší průměrná rychlost jízdy naměřena rychlost jízdy 69 km/h. Nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou pro jízdu v obci na 50 km/h tak překročil nejméně o 19 km/h*...“. Obdobně byl skutek vymezen v příkazu ze dne 7.12.2015, č.j. MMZL 151847/2015, a bez uvedení GPS souřadnic pak v původním prvostupňovém rozhodnutí ze dne 4.4.2016, č.j. MMZL 043661/2016, které bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 10.8.2016, č.j. KUZL-33946/2016-2. Žalovaný v rozhodnutí ze dne 10.8.2016, č.j. KUZL-33946/2016-2, zavázal prvostupňový správní orgán k tomu, aby řádně identifikoval správní řízení, ze kterých je prvostupňovému správnímu orgánu známa osoba L. H. N., a aby vymezil přesné místo či úsek měření rychlosti. Rozhodnutí žalovaného bylo zmocněnci žalobce doručeno dne 10.8.2016 prostřednictvím datové schránky. Zmocněnci žalobce bylo také doručeno předvolání k ústnímu jednání ze dne 26.8.2016, č.j. MMZL 108648/2016, v rámci kterého byl již skutek vymezen jako úsek – „...*na ulici Březnická, ve směru jízdy na centrum města Zlína, začínajícím náměrným bodem v blízkosti budovy č.p. 5659 (sídlo Lesy České republiky, s.p.) a končícím náměrným bodem v blízkosti polyfunkční budovy č.p. 5567*...“. Doručením předvolání k ústnímu jednání tedy byl žalobce – prostřednictvím zmocněnce – seznámen s místem (úsekem), na kterém mělo dojít k překročení nejvyšší povolené rychlosti, a vydání prvostupňového rozhodnutí ze dne 6.12.2016, č.j. MMZL

130223/2016, pro něj nemohlo být překvapivé; nadto podle zdejšího soudu i z původního vymezení skutku – byl-li blíže upřesněn také okamžikem spáchání – muselo být žalobci zřejmé, jaké jednání (byť původně nedostatečně místně vymezené) bylo ve správním řízení posuzováno.

14. Podle žalobce nebylo dostatečně zjištěno, zda na měřeném úseku nebyla stanovena nejvyšší dovolená rychlost 70 km/h. Zdejší soud vychází z toho, že měření bylo prováděno v obci, což žalobce nespochybnil, navíc správním spisem prochází e-mailová komunikace mezi referentkou „dopravních přestupků“ a referentem „dopravního značení“, ze které vyplývá, že na daném úseku ulice Březnické ve Zlíně nebyla stanovena nejvyšší dovolená rychlost 70 km/h. Za tohoto stavu bylo na žalobci (jeho zmocněnci), aby závěry prvostupňového správního orgánu zpochybnil, což neučinil ani konkrétní argumentací ani návrhy na dokazování.
15. Nepřistoupil-li prvostupňový správní orgán k výsledku žalobcem označené osoby – údajného řidiče vozidla žalobce, nespatřuje zdejší soud v postupu prvostupňového správního orgánu zásah do práv žalobce. Z listin procházejících správním spisem je patrné, že žalobcem označená osoba (L. H. N.) neprocházela evidencí cizinců s povoleným pobytem na území České republiky (přípisy Ministerstva vnitra ze dne 4.5.2016, č.j. MV-64156-4/OAM-2016, a ze dne 28.6.2016, č.j. MV-93617-2/OAM-2016), byla označována ve správním řízení opakovaně (sdělení ze dne 17.3.2016, sp.zn. S-MHMP 428386/2016, úřední záznam ze dne 12.9.2016, č.j. MMZL 116359/2016) a nebyla evidována jako zaměstnanec zmocněnce žalobce (přípis Úřadu práce ze dne 16.5.2016, č.j. UPCR-2016/47786-00780304/1). Prvostupňový správní orgán tedy nepochybil, jestliže žalobcem označenou osobu nevyslechl. V kontextu shora uvedeného je také zřejmé, že prvostupňový správní orgán učinil dostatečné kroky k ověření, že žalobcem (jeho zmocněncem) označená osoba jako řidič vozidla byla označena účelově, a do práva na spravedlivý proces žalobce zasaženo nebylo.

V. Závěr

16. Žalovaný podle zdejšího soudu aplikoval správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustil ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud tedy žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

17. O nákladech řízení účastníků bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to náleží procesně úspěšnému žalovanému. Náklady žalovaného na cestovné nepovažuje zdejší soud v dané

věci za náklady běžné úřední činnosti žalovaného, a proto mu náhradu těchto nákladů přiznal.

18. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalovanému vznikly náklady na cestovním ve výši 1129 Kč za cestu zástupce žalovaného ze Zlína ke Krajskému soudu v Brně a zpět na jednání soudu osobním automobilem s průměrnou spotřebou 4,6 l/100 km, ve vztahu k němuž předložil žalovaný kopii osvědčení o registraci; z toho 309 Kč ($4,6 : 100 \times 200 \text{ km} \times 33,60$) jako náhrada za spotřebovanou pohonnou hmotu a 820 Kč ($200 \text{ km} \times 4,10 \text{ Kč}$) jako základní náhrada. Dále žalovanému vznikly náklady 90 Kč jako parkovné. To vše podle § 157 odst. 4 písm. b) a § 158 zákona č. 261/2006 Sb., zákoník práce, a vyhlášky č. 333/2018 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad. Celkem se tedy jedná o částku 1219 Kč. Vzhledem k tomu, že téhož dne (21.2.2019) proběhla u zdejšího soudu tři jednání (věci vedené pod sp.zn. 62 A 104/2017, 62 A 126/2017 a 62 A 127/2017), u nichž žalovaného zastupoval shodný zaměstnanec, a ve všech třech věcech byl žalovaný úspěšný, považuje soud za spravedlivé, rozdělit tuto částku na třetiny a v každé z věcí přiznat žalovanému 1/3 takto vzniklých nákladů. Soud tedy uložil tímto rozsudek žalobci povinnost zaplatit žalovanému 406 Kč ve stanovené lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21.2.2019

David Raus v.r.

předseda senátu